

אל פקובל - מציאות או דמיון?

נעמה שחלי*

קצת על שוויון ופמיניסטיות בפקולטה למשפטים

הנוספות קצת קשה לעשות שעות נספנות כשריך לאוסף את הילך מהגן... כל אלה חשובות בלבד, שכן בהם כדי להפרחת מהערך המוסף של עלייה במספר הנשים בתחום - "עליה בכמות הנשים העוסקות בתחום תוביל לשיפור מצבן עי' העלתת הרגשות בעיות משפטיות המזוהות עם נשים" טענת ד"ר קרן, לעומת מעלה פרופ' מרדכי קרמניצי, מרצה לדיני עונשין, את הרעיון כי "שים יביאו בתחום גישה מאוזנת, פחות לחומנית, יותר רגינשה, תכונות אלו שיש לנשים יותר מגברים ואשר יכולות לשנות לחוויב את העיסוק בתחום המשפט". אז המרצים פחות או יותר מסכימים בשוויון זה לא בהכרח מה שיוצרה פה. אפליה – לאו דווקא מתוך כוונה רעה, אולי מתוך חוסר מודעות – פועלות פה לרעתנו, אבל אין ספק שהמקצועי ריק ירווח מגל הנשים שנכנס אל שורותינו. אולי באמות 50% נשים בפקולטה לא יישו את ההבדל, ואולי חינוך, תרבות ומסורת של לפחות שניים באמות עובדות לרעתנו, אבל אולי בעצם לא גישה יותר תמים וקצת יותר אופטימית מוצגת בידי הסטודנטיות בפקולטה. מיה תנור לדוגמא, סטודנטית שנייה א' טענת שלידה אולי מהו זה עדינות יותר וצריך להיזהר סבירן, אבל נשים יכולות להיות נבזות כמו גברים, ואפיו יותר". נטע רבינוביץ' לעומתה, אף היא סטודנטית שנה א' מתיחסת לדברים קצת אחרת: "ש בנשים ממשו פגיע, הן מתייחסות לדברים בצורה אישית, הן יותר מושפעות ממצבוי רוח, וממערכות יחסים אישיות, התרשומות על בסיס אישי ולא מקצועי – כל זה יכול להיות חסרון במקצוע, אבל גם יתרון עצום". אבל על דבר אחד שתיחן מסכימות – התחקומות במקצועות היה על בסיס מקצועינו לנו, איקות מעלה הכל אופטימי – בטוח, נאיבי – אולי.

ואיך הסטודנטיים ממיין צרך מגיבים לעלייה בכמות הנשים בפקולטה (במיוחד המקצועים בלבד כמו פיזיקה!) אז כמו כל גברבר מזווי כיס – הם שיא הפוליטי-קומי קורקט, ואם רק היו יכולים היו צעדים בראש המצעד של נעמיה וויצי. יוסי שחמן לדוגמא וכן גם הוא סטודנט שנה א' יש פה מגמותיות במראויים) מאמין שעלייה בכמות הנשים רק תועליל לממקצוע, ותגדיל את מואר אני השחקן החריפים, האיכותיים (חויבה דומה לו הקיימת חיים בצד, הטוענת שפוטנציאל אנשים איכוטיים מותך 100% עדיף על זה הקים – 50%). כמו מיה ונטע שהוא מאמין שהצליחה במקצוע תלויה באיכותנו, וטעון שהעקב החידך יקיים ובע מכך שיחברה מגדרה שאישה תולד ונגדל את הילד אولي בעתיד זה ישתנה". מctrוף אליו עוד גבר של שנות ה – 2000, אבי פרידמן שבסיר מודיעו דוקא במשפטים השניי כה דרמטי – "הציבור המשפטי הוא ציבור נאור, ולכן קל לו יותר לקבל שנייני חברות, ולא מצא אליו מהפה פמיניסטית".

از נראה שhayiot כבר לא צריך לשורף פה ומדובר כי הם ממש יקרים היום, אבל האם הפוקולטה למשפטים מהנאה ומתקדמות האם מקצוע המשפטים כל כך מוקן אל חיקו את המהפה הפמיניסטייה הבל ניכר וראים בין דעות הסטודנטיים לדעות המרצים – האם הוא נובע מתרומות לעומת ניסיון – ניסיון שמעיד על אכזבה? האם הוא נובע מפער זורחות מישיות חינוך שונות? האם נצליח לשבור את הפירמידה, ונראה יותר נשים שופטות בית משפט עליון, יותר מרצות, יותר נשים שיופיעו הממושווים כסוג' קשה לומו, אני מניחה שנטול הוכחחה תלוי רק בני, וכך מוחפות רבות אחרות, צרך רק אדם אמץ אחד שיינער את השיטה. אבל בנסיבות נראת שאנו לפחות למראית עי' בכיוון הנכוון, ואני אני את החתון אלך לחפש בפקולטה להנדשת החשמל...

וואז ומתרميد הייתה בושה למיון הנשי – אני לא אוהבת לבשל, לא יודעת לנכות... ואת כל רעון לכידת הגבר העשיר עדין לא הבנתי איך אני אמורה לישם. אז לאחר שיחות אין ספר עם סבתא פולני, וסבא פולני עד יותר, החלמתי לצד את הגבר העשיר בדור מחציתנו, בתהילך ההתהווות – הפקולטה למשפטים!!! חשבתי להתווכח ולנסות לדוחות את הלימודים בכל זאת – דרום אמריקה הרבה יותר מושכת, ואז או אז ראייתי את אלילתי "אל פקובל" – מרווחה מלא כסף, מגינה על החלים, יזמת מהיפות חברתיות, ויצאת עם הבחורים הכי שווים בעלי – וכך התקבלה החלטה! אז מילאי טפסים, שיפרתי בגרויות, אפילו עשית קניות בא"ראה – לעשרות רושים טוב... אך כשהגעתי לפקולטה לשולשה ימי התאקלמות שבאותה מידה יכולים ליהира – "שלום כיתה א'" חשבו עניין, במקום עבר רב של דודי בלסר ובuali קרנות נאמנו – כמו שהבטיחה לי סבתא – ראייתי שכטודנט שני הוא אישה, ולאלו שלא גמרנו הפנים – 50% מהסטודנטים שנה א' למשפטים הם למשעה סטודנטיות. נתנו זה פוליטי-קומי קורקט ככל שהיא, חייב לעורר את השאלה – האם אנחנו מגלמות את התקווה הגודלה של מדינת ישראל – נשים בשלות או שאולי זה רק נתון, עוד סטטיסטיקה שלמעשה לא מבעה כלום!

הרבבה נכתב על פמיניזם, הרבה נכתב על ההתקדמות שחלה בשנים האחרונות, אבל שוויון הcolaה למעשה מעשה קשה להשיג, וגם 50% סטודנטיות לא בהכרח תצורנה שוויון אידייאלי. תמיד יהיה גורמים מעכבים, וההתיחסות לכך נראה תלילה במיל שואלים... הלחמות שבוי, זאת שתמיד להו吐ה להתווכח על פמיניזם, שמנסה כל הזמן להוכיח לא ורק קשות – קשות, אלא שאין שות יותן, זאת שטוחנות את הנושא לממות – קשה לה לקבל שקיימות סיוטאצה שבאה אליה שווה פחות, שאקבל פחות הזרמוני, שקיימת איזושהי משרה בכירה בעלייםiani לא רואיה לה – מבחינתי להיות לוחות בסירות מטכ"ל האופציה לגיטימית לחלוון אבל החלק שבי שחי במקומות (חלק קטן, אבל הוא קיים) מבחן שלא כך עבד העולם האמתי, בעולם האמתי קיימת "תיאוריות הפירמידה", ככלומר – ריבוי נשים בתחרתיות לא בהכרח יוביל לריבוי נשים בקצב הפירמידה, גורמים מעכבים כמו – לידה, גידול הילדים, ותפישת הנשים בחברה כמטפלות עיקריות במשק הבית תמיד תעכב אותנו, אפילו את הלחומות שבנו. אבל האם האפליה הזאת – שאנו מגלם רואות בכל מקום – האם היא באמת קיימות או שאנו, כמו כל פולניה טובה – הופכות עכבר לפיל אורי עכשו שקיים שוויון מספרי – תם עידן השוביינים?

נתונים שהתקבלו על ידי מלשכת עורכי הדין מראים כי 61.8% מעורכי הדין הם גברים, לעומת 38.2% – נשים. לא בדיק מה שהייתי מגדרה שוויון. אבל כבר בשנת 2001 46% מעורכי הדין שהסמכה היו נשים, לעומת מרשים של 8% ועוד הזרע נטויה. אנשי מקצוע ואקדמיה, ומגינים שדרוש קצת יותר משוויון מביטים על הנושא מותך ראייה מפוכחת, ומגינים לבנתן, מרצה בתורת המשפט, מסביר שהתקדמות קיימת אבל אנחנו עדין חלק מחברת פטיריארכלית סקסיסטית, שבה העדפה עדין ניתנת לגברים, במיוחד בעמדות הכוח. והוא טוען שעליינו ליצור שינוי חברתי רדיקלי שיגדר מחדש את בעלי התפקיד בתא המשפחתי, ואולי יקבע שיעות עבודה מקובלות לבעלי משפחה ומהו שינוי רדיקלרי לבנות מדיניות: "אני הייתי שמח אם היו מחליטים שאנו חברה, מוגדים למשך תקופה מוגבלת – קדנציה או שתיים – שرك נשים יבחרו ויבחרו".

גישה קצת פחות רדיקלית מייצגת ד"ר להה קרן, מרצה לדיני חזים, המעלה חש מוחתיד לקרים במקצוע המשפטים – האם יתכן שקרו נרד בעני הציבורי האם יתפס במקצוע נשי, מכך צווע ההוראה למשל האם רמת המשכורות תרד, בין השאר בגלירידה בכמות השעות